

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤ' ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ

Γλυκά φιλιὰ στέλνει ἡ ΝΕΑ ΖΩΗ στ' ἀδέρφια μας, ποὺ πολεμᾶνε σήμερα γιὰ τὴς πατρίδας μας, τοὺ ἔθνους μας τὴ δόξα—Μ' ἀκόμα πιὸ γλυκύτερα δίνει σ' ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ γύρω στὴ γαλανόλευκη ἀντρειωμένα ἀγωνίζονται γιὰ μιὰν Ἑλλάδα πιὸ μεγάλη, πιὸ ἀληθινή.

Τοὺς σταυραετοὺς τοῦ Ὀλύμπου ξύπνησε πιά ὁ ἀντίλαος τῶν νικηφόρων κανονιῶν τοῦ στρατοῦ τοῦ Διαδόχου μας — Στὰ δυνατὰ των νύχια ὁ Γέρο-Δίας ἐλεύθερος κι' αὐτὸς ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ἀπύθωσε τὸ τρομερὸ τῆς θεϊκῆς ὀργῆς σημεῖο.

Κι' ἐσεῖς Σειρήνες τῶν γλαυκῶν κυμάτων οἱ μουσοθρεμμένες ψυχῆς ἀρπάξετε ἀπ' τοῦ Κανάρη τὸ δεξι τοὺς ἐνδοξοὺς δαυλοὺς τοῦ ἁγιασμένου Εἰκοσιένα, γιὰ νὰ ὀδηγήστε μὲ ἀκμαία πιά ὀρμὴ τὰ θαλασσοπούλια μας σὲ νέες ἐνδοξότερες ἀκόμα νίκες.

Τί κι' ἂν τὰ κακούργα σμάρια τῶν τεράτων οὐρλιάζουν γύρω στῶν ἀπόλεμων χωριῶν τίς μελανὲς θυσιές πίσω ἀπὸ τὰ μάταια ταμπούρια των!

Τί κ' ἂν τῶν ἐχθρῶν μας τὰ θωρακισμένα κότερα δειλιασμένα κουρνιαίζουν δίπλα στίς ἄλμυρὲς ταντέλλες τῶν ἀκτῶν τῆς θάλασσας τοῦ Μαρμαρᾶ!

Τί κι' ἂν τοῦ Μπαρμπαρόσσα τοῦ Χαϊρεδδίν οἱ ἀπόγονοι λησιμόνησαν τῆς πάλης τὴν ὡμορφὴ λαχτάρα!

Τοῦ Σαραντάπορου αἱ ἄγριες ρεμματιὲς ἀλκοβάρηκαν μὲ νεαρὸ Ἑλληνικὸ αἷμα, σημάδι ἀλάθευτο ποὺ δείχνανε οἱ ὀπλίτες στὴν πατρίδα μας γιὰ τὴν ἀντρεία των.

Δαφνοστεφανωμένοι μπῆκαν οἱ γενναῖοι μας στὴ Γιαντισὰ τὴν ἱερὴ τὴν Πόλιν τοῦ Μακεδονικοῦ καταχτητῆ μας.

Τῆς Σαμοθράκης τὴν ἀφτέρουγη τὴ Νίκη πῆρε γιὰ νέο συμβολο τὸ ναυτικὸ μας ποὺ τὰ νησιά τὰ σκλαβωμένα λευτερώνει.

Καὶ τῆς Θεσσαλονίκης τὴ φυλαγμένη σὲ σαθρὰ καφάσια Νεο-Τούρκικη παρθενιά ματώσανε τροπαιοφόρα πολεμόχαρα φιλιὰ τῶν τορπιλῶν τοῦ Βόσπρου!

Κι' ἀνάστησε καὶ πάλι ὀλοζώντανη μπροστὰ στὸν κόσμον ὅλο, τὴ μαρμαρωμένη ἀθῶα Βασιλοπούλα μας, τὴ Δόξα τὴν ἀρχαία τὴν Ἑλληνική, τὸ ἀγνὸ μὰ σιδερένιο ἀγκάλιασμα τοῦ Κωσταντίνου, κοντὰ στοῦ Ἀη-Δημήτρη τὸ σεπτὸ μνημοῦρι.

Στὴν Ἀκρόπολιν, ὁ Τάκης Μάργλας ἐδημοσίεψε τὰκόλουθα δημοτικά τραγούδια :

Σ Ε Ρ Β Ι Α Σ

—Τριάντα Ζετενγιᾶνοι μεθοκοποῦσαν —Στὴς δροσερὲς καὶ γαλήνιες ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ζετενγιᾶ.—Μιά ἄνουρη παρθένα τοὺς κερνάει—Κι' ὅταν προσφέρει σὲ καθένα τὸ ποτηρί του,—Κανέννας στὸ κρασοπότηρο δὲν ἀπλώνει τὸ χέρι.—Καθέννας, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα, θέλει νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.—Μὰ ἔτσι τοὺς μιλάει ἡ κόρη ἡ Ζετενγιατίσσα :

— « Γιὰ τὸ Θεό, ἀκοῦστέ με, ὦ τριάντα Ζετενγιᾶνοι.—Ἀλήθεια εἶμαι ἡ δούλα ὧλων σας.—Μὰ κανενὸς ἡ πολυαγαπημένη. — Δὲ θὰ γενῶ παρὰ ἡ ἀγαπητικιά τοῦ ἥρωα—ὅποιος τὸ Ζετενγιᾶ περάσῃ κολυμπώντας,—Ἀρματωμένος μ' ὅλα τ' ἄρματά του.—Ὅποιος τὸ Ζετενγιᾶ ἔτσι περάσει,—Ἀπὸ τὴ μιὰ ἴσα μὲ τὴν ἄλλην ὄχθη,—Ἐκείνου θάμαι ἡ πιστὴ γυναῖκα. »

— Ἀντικυττάχθηκαν οἱ ἥρωες συνατοὶ τους —Κι' ὅλοι χαμήλωσαν τὰ μάτια πρὸς τὴ γῆ.—Ὅλοι ἐξὸν ἀπ' τὸ λεβέντη Ραδοῖζα.—Φτεροπόδαρος, ὁ ἔφηβος ὀρμαίει.—Ρίχνει στοὺς ὅμους τὸ μεγάλο του μανδύα.—Καὶ νά, βουτάει μέσ' τὰ νερά τοῦ Ζετενγιᾶ.—

Σχίζει τὰ κύματα ὁ ἥρωας.—Καὶ φθάνει κολυμβώντας στὴν ὄχθη τὴν ἀντικρυνή.—Μὰ μόλις τοιμαζότανε νὰ βγῇ—Μέσα στὸν ποταμὸ βυθίζεται—ὄχι γιὰτ' εἶχεν ἀποκάμει,—Μὰ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀγάπῃ τῆς ὥραιας του—Καὶ νὰ γνωρίσῃ ἂν εἰλικρινὰ τὸν ἀγαποῦσε.—

— Ὅταν εἶδεν αὐτὸ, ἡ ὥραία Ζετενγιατίσσα,—Τρέχει στὸν ποταμό, γιὰ νὰ ριχτῇ μέσα στὰ κύματα.

Τότες ὁ λεβέντης ὁ Ραδοῖζα,—Ὀρμαίει στοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθη.—Ἀπὸ τὸ Ζετενγιᾶ ἐβγήκεν σῶος κι' ἄβλαβος —Κι' ἀγκάλιασε τὴ γενναϊόκαρδη παρθένα,—Κι' ἀπ' τὸ λευκὸ τῆς χέρι—Τὴν ὀδηγáει στὰ πλούσια τοῦ παλάτια.

Β Ο Υ Λ Γ Α Ρ Ι Α Σ

Κηρύχθηκεν ὁ πόλεμος στῆς Βλαχιᾶς τὴ χώρα.—Στὴ χώρα τῆς Βλαχιᾶς καὶ τῆς Μολδαβίας.—Ἐσφάζαν τοὺς γέροντας καὶ σκλάβους κάνανε τοὺς—νιούς. Καὶ σκλάβα πήρανε τὴ Βάσω.—Ἡ Βάσω ἡ σκλάβα, ἡ Βάσω ἡ ρωμιοπούλα.—Ἀπὸ τὸ κεχριμὰ τραβáει τοῦ Σουλτάνου τῆλογο καὶ τὴ σημαία του βαστάει.—Τὸ φλάμπουρο βαστάει καὶ τ' ἀνεμίζει. —Καὶ τ' ἀνεμίζει φορτώνοντάς το μὲ κατάρες.—Φορτώνοντάς το μὲ κατάρες.—Λιγόχρονη ἡ δύναμή σου, Βασιληά.—Λιγόχρονη ἡ δύναμή σου καὶ ἡ ζωὴ σου λιγοήμερη.—Γιὰτ' ἄφησα ἓνα μωρὸ παιδάκι.—Ποιὸς θὰ τὸ λούσῃ—ὦϊμέ—καὶ ποιὸς θὰ τὸ ταῖσῃ;...

Μ Α Υ Ρ Ο Β Ο Υ Ν Ι Ο Υ

Ὁ Ναπολέον ὁ Αὐτοκράτορας.—Ἐνας καινούργιος Καῖσαρ, λένε.—Ποὺ κáλεσε τοὺς καπετάνιους του.—«Κεῖ κάτω στὰ βουνά τὰ μακρινά.—Νὰ πάτε.—Δίχως δισταγμό.»

Οἱ ἄντρες ἐκεῖ πέρα εἶνε ἀδάμαστοι.—Καὶ σιδερόκαρδοι.—Κι' οἱ
βράχοι τρομεροὶ καὶ μαῦροι.—Σᾶμπως τὰ χεῖλια της.

Σᾶς φέρανε κανόνια κι' οὐσσάρους καὶ δραγόνας.—Ἐμπρός, ὦ ἀρχηγοί.
—Πρὸς τὸ θάνατο. . . —Θαυμάστε τὰ ψηλά βουνά.—Μὴ προχωρήσετε.

Γιατ' ἔχουν τὰ βουνά, γιὰ τὰ κανόνια σας ἀβύσσους.—Οἱ βράχοι ἀπὸ
τῆς κορυφῆς κατρακυλῶντας —Θὰ συντρίβουνε τῆς λεγεῶνές σας.

Μαυροβούνι, Σὲ προστατεύει ὁ Θεός.— Παντοτεινὰ ἐλεύθερο θὲ
νᾶσαι.—Καθὼς τὸ χιόνι—τῶν κορυφῶν σου.

Ἄπ' τὴν Ἑστία παίρνουμε τὸ ἀκόλουθο πολεμικὸ τραγοῦδι τοῦ κ.
Κωστή Παλαμᾶ πού τὸ τόνισε ὁ κ. Μανώλης Καλομοίρης.

Ε Μ Π Ρ Ο Σ

I

Ἐμπρός! Ὀλόρθοι, ἀτρόμαχτοι.

Μαυρίλα. Ἀστροπελέκι.

Μὰ τὸ σπαθὶ γοργάστραψε,

καὶ νά! ἡ βροντὴ τουφέκι!

Στὸν Πίνδο ἀπ' τὸν Ταῦγετο

καὶ στὰ Μπαλκάνια ὡς πέρα,

μιὰ ἡ φλόγα, μιὰ ἡ φοβέρα,

κ' ἔνας ὁ νοῦς. Ἐμπρός!

II

Ἐμπρός! Βουνά, ψηλῶστέ μας,

καὶ ὃ θάλασσα, νὰ ἡ ὥρα!

στοίχισε τὰ καράβια μας,

καὶ βόηθα, νικηφόρα!

Ξυπνᾷ τοῦ Ρήγα ἡ σάλπιγγα,

καὶ πάει στὰ μισουράνια:

« Μαυροβουνιοῦ καπλάνια

κι' Ὀλύμπου σταυραῖτοί.»

III

Ἐμπρός, ἀδέρφια, ἀτράνταχοι!

Κι' ἂν πέφτῃ ἀστροπελέκι,

νά! τὸ σπαθὶ γοργάστραψε,

καὶ νὰ ἡ βροντὴ τουφέκι.

Κρήτη, ὁ Μωριάς, ἡ Ρούμελη,

Ἐμπρός! Ἡ Ἑλλάδα λάμπει,

ἀχολογοῦν οἱ κάμποι.

καίνε οἱ καρδιές. Ἐμπρός!

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Χαιρετίζουμε μ' ένθουσιασμό τὸ διορισμὸ τοῦ Ποιητῆ Ζ. Παπαντωνίου στὴ θέσιν τοῦ Νομάρχῃ Ζακύνθου, σάν μιὰ ἀπ' τὶς εὐστοχότερες πράξεις τοῦ κ. Βενιζέλου κ' ἐκφράζουμε τὴν εὐχὴ νὰ δοῦμε σύντομα κι' ἄλλους λογίους νὰ πιάνουν ὑψηλὰς δημόσιες θέσεις. Ἡ ἐπίσημη ἀναγνώριση τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος, καὶ ἡ ἀνύψωση τῶν μέσα στὴν πολιτεία ἀπ' τὴν ὑπεύθυνη Κυβέρνηση, πρῶμα πού θὰ τοὺς ἐξασφαλίζει τὸν ἄνετο βιοπορισμὸ, θά ναι ἀπ' τὰ φωτεινότερα σημεῖα τῆς δράσης τοῦ κ. Βενιζέλου.

Μὲ τὸ φυλλάδιο τοῦτο συμπληρώνεται ὁ ἑβδομος τόμος τῆς Νέας Ζωῆς. Καὶ συμπληρώνεται μὲ πάνω ἀπὸ 550 σελίδες ἐνθ' ἣ ὑποχρέωση μας ἦταν νὰ προσφέρουμε 480 μονάχα. Ἐδώσαμε δηλαδὴ ὕλην δυὸ φυλλαδίων περισσότερο ἀπ' ὅτι εἴχαμε καθήκον.

Ἡ λογοτεχνικὴ κίνησις αὐτὸν τὸ μῆνα παρουσιάζεται σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο ἀναγκαστικὰ κἄπως ἀτροφικὴ, ἐπειδὴ ἡ ἄλλη ὕλη, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν ἦταν δυνατό νὰ μείνῃ ἔξω τίποτα ἐξ αἰτίας πού κλείνει ὁ τόμος, ἔπιασε εἰκοσι σελίδες παρὰ πάνω ἀπ' ὅτι λογαριάζαμε.

Ἄν ἐξακολουθῇ ἡ ἐπιστράτευσις ἡ «Νέα Ζωή» τοῦ Νοέβρη θὰ βγεῖ σὲ διπλὸ φυλλάδιο τὸ Δεκέβρη. Οἱ λόγοι πολλοί: ὁ κόσμος εἶναι ἀπορροφημένος ἀπ' τὸν πόλεμο, οἱ λογοτέχνες, οἱ περισσότεροι, πολεμοῦν, οἱ νεοζωῖτες τὸ ἴδιο καὶ οἱ στοιχειοθέτες ἔγιναν πολῦτιμοι...

Παρακαλοῦμε τοὺς συνδρομητὰς μας νὰ μᾶς στείλουν, χωρὶς ἀναβολή, τὴν συνδρομὴν τοὺς πού ἔληξε καὶ θὰ μᾶς ὑποχρεώσουν πολὺ.

Ἀπ' τὸν κύκλο τῶν Νεοζωϊστῶν ἐπῆγαν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Πατρίδα οἱ φίλοι μας:

Ἀλέκος Ἀσημαζόπουλος, Γ. Βατιμπέλλας, Γ. Γιωργαντᾶς, Ἀπ. Γ. Κωνσταντινίδης, Κ. Χ. Πάγκαλος, Εὐαγ. Περδигάκης, Παῦλος Α. Πετρίδης, Ραδ. Ραδόπουλος, Γιάννης Τριζόγλου, Κώστας Τσαγκαράδας, Δ. Φιλιππίδης, Γ. Χαριτάκης.

Καὶ φεύγουν τὴν ἐρχόμενη Τρίτῃ 12/26/11 κ' οἱ:

Τρόφων Μαραγκός, Α. Παλαιολόγος, Γ. Παλαιολόγος, Φίλ. Φιλίππου.